

R **A**
Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz. **F**

Yıl: 3
Sayı: 19
Eylül - Ekim 2022

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak - Arka Kapak

Ahmet Öztürk

Düzeltili

Ömer Kalender
Seleme Kayabaşı
Tarkan Güleç

Tasarım

Gül Sultan Çiçek
Ahmet Öztürk
Zeynep Sude Alataş

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

İçerik Fotoğraf Sorumluları

Meryem Özdemir
Zeynep Sude Alataş

İletişim

iletisim@rafdergi.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden

03 Sanki Yüz Yıl
Yaşadım
Şiir

05 Balkanlarda Bir
Tarih: Bosna
Gezgin

09 Foto-Sentez

10 Leylaklar Gibi
Şiir

11 Umut Var Mı?
Hikâye

12 Cemile
Kitaplık

13 Karşılıksız
Şiir

14 Foto-Sentez

15 Prenses
Mononoke
Film-sever

17 Yaz Fırtınası
Şiir

18 Felekten Bir Gece
Şiir

19 Söyleşiden
İtibaren
Hikâye

22 Karikatüristik

23 Beş Sarı Sütun
Deneme

24 Sully
Film-sever

25 Sone 64
Şiir

26 Bilemiyorum
Şiir

27 Foto-Sentez

28 Başak
Yeniay
Astroloji

30 Büyüdükçe Göze
Çarpan Hayat
Şiir

31 Sonsuz Pınar
Hikâye

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Editörden

Ağustosunu toplayıp rafa kaldırırken temmuzun sayfalarında kuruttuğum birkaç renkli anı buldum. Saçlarımı okyanusa batırmışım, terliklerimde kum. Hazirana daha çok varmış, belki koca bir yıl. Defter açılmış, defter kapanmış. Güneşin sıcaklığı içine işlerken toprağın, aşkın, insanın... yarım kalan baharlardan, gölgesi eylüle düşen yazlardan bahsetmişiz. Gökyüzü yanmaya yüz tutana dek kıpırtısız beklemişiz. Kırmızı bir sefa süren bulutlar nazlı nazlı ilerlemiş. Köklerini aldığımız yaşlarla suladığımız ömrümüzde bir mevsim daha tüketmişiz. Şimdi önümüzde yeni bir başlangıç var. Hoş gels(d)in eylül.

Sanki Yüz Yıl Yaşadım

Nesrin Arslan

Sanki yüz yıl yaşadım.
Oysa yarısına bile varmadım.
Fakat düşününce geçmiş;
Hatıralar ne kadar eski,
Ne kadar uzak çocukluğum,
Dinleyip unuttuğum bir masal gibi şimdi.

Sanki yüz yıl yaşadım
Hayal meyal bir mahalle.
Avlu içinde evler.
Ne bir iz ne fotoğraf var elimde,
Hatırda kalan birkaç anı,
Bilmem gerçek miydiler?!

Sanki yüz yıl yaşadım
Bir sokak vardı mahallenin tam ortasında
Her karışını adımladığımız.
Taşını, tuğlasını hatta çamurunu
Oyunlarda kullandığımız.

Sanki yüz yıl yaşadım
Okul yolunda üşürdü çanta tutan elimiz.
Siyah önlük, beyaz yaka tertemiz.
Her sabah gururla okunan andımız
Evet siz de vardınız.

Sanki Yüzyıl Yaşadım

Sanki yüz yıl yaşadım
Okul bitince yazları köye giderdik.
Dağları kaplı kan kırmızı gelincik
Tuzlayıp taze koparılmış yemlik yerdik.
Tandır kenarında uyurduk sıcacık,
Tezek kokusu havada, yollar çamur ve balçık.
Koyun, kuzu, inek, manda hepsi boy boy
Bir çocuğun çizdiği resim gibiydi bizim köy;
Ortada bir dere, etrafında evler ve uzakta dağlar,
Selama durmuş gibi sıra sıra kavaklar.

Sanki yüz yıl yaşadım
Neşeli, rengârenkti bayramlarımız,
Şeker, kolonya kokardı evlerimiz.
Üstümüzde en güzel elbiseler,
Kapı kapı dolaşırdık
Korkmadan, çekinmeden,
Eve dönmezdik harçlığımız bitmeden.

Sanki yüz yıl yaşadım
Kirli dizlerimizde yaralarımız vardı.
Tozlu yüzlerimizden gözyaşlarımız,
Yanaklarımızda izler bırakarak akardı.
Ne yara kaldı ne de izi,
Ne gözyaşı ne de sızı.
Bir tren gibi zaman aldı gitti hatıralarımızı.

Balkanlarda Bir

Tarih: Bosna

Ahmet Öztürk

Sizlere hem bir gezgin hem de bir rehber edasıyla Bosna gezimden bahsetmek isterim.

Uykusuz bir gecenin ardından sabaha karşı Saraybosna'ya iniş yaparak direkt başlıyoruz gezimize. Saraybosna'nın meşhur böreği eşliğinde küçük bir kahvaltı yapıp biraz Başçarşı mevkisini gezecek, ardından otele geçeceğiz. Kahvaltı sonrası Saraybosna çarşısını geziyoruz. Eski Safranbolu edalı bu çarşıda birçok hediyelik eşya dükkânı ile beraber börek ve cevapcici lokantaları da bulunmakta. Çarşı tam bir Osmanlı mimarisine sahip. Başçarşı'nın ortasındaki çeşmeden tutun, çarşının içerisine yayılmış durumdaki birçok cami, türbe ve binaların tümü Osmanlı döneminin eserleri... Bu genel manada Bosna gezimizde göreceğimiz çoğu eser için de geçerli olacak aynı zamanda.

Küçük Saraybosna turumuzu otele geçerek sonlandırıyor, ertesi gün Saraybosna Tüneli ve tünel müzesini ziyaret ile gezimize devam ediyoruz. Saraybosna Tüneli ya da diğer adıyla Umut Tüneli, savaş döneminde Saraybosna'ya açılan tek kapı... Başlarda insanlar kuşatma altındaki Saraybosna'dan çıkabilmek için havalimanı üzerinden koşarak Igman Dağı taraflarına geçmek durumunda kalıyorlarmış. Ancak havaalanı gibi tamamen açıktaki bir alanda bu koşuyu yapmak, keskin nişancılar nedeniyle oldukça riskli ve bu risk birçok insanın da ne yazık ki hayatlarına mal olmuş... Tünel sayesinde kuşatmaya alınmış, ambargo altında tam bir tecrit bölgesine dönen Saraybosna'nın ihtiyaçları çok daha az riskler altında giderilebilmiş. Tünelle alakalı çok ilginç bulduğum bir bilgi de öğrenmiş oldum gezide. Tünel iki taraftan da kazılmaya başlanmış ve ortada buluşmuş. "Eğer buluşmasaydınız?" diye sorduklarında da "İki tünel açmış olurduk." diye cevaplamışlar (En azından asıl gezi rehberimiz böyle anlattı.).

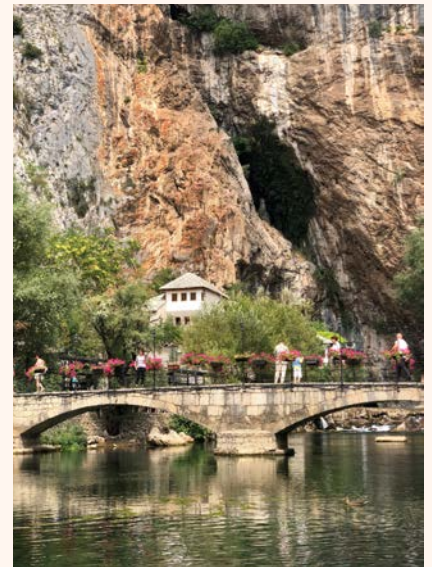
Tüneli ziyaretimizin ardından Kovači Şehitler Mezarlığı'na geçiyoruz. Bosna tarihinin en önemli lideri Alija İzzetbegović'in kabrini de kısa bir ziyaret ediyoruz. Mezar taşında çok manidar bir söz karşılıyor bizleri:

"Allah'a yemin ederiz ki (O'ndan başka) kimseye köle olmayacağız."

Üçüncü gün rota Blagaj, Alperenler Tekkesi... Yolda Konjic mevkisine uğruyoruz. Burada savaş döneminde minaresi yıkılmış, daha sonradan restore edilirken de dönemi hatırlatması açısından tam olarak tamir edilmemiş bir cami bulunuyor. Hemen yanında da bir kilise mevcut... Uzaktan görüp Konjic Köprüsü kenarında 10 üzerinden 5 puan verebileceğimiz bir çay içip yolumuza devam ediyoruz.

Alperenler Tekkesi, Bosna'ya Osmanlı'dan da önce gelen dervişlerden Sarı Saltuk'un (tam hatırlayamadığım bir olay sonrasında) zamanın bölge valisinden aldığı izinle, bu eşsiz bölgede bir tekke açma isteklerinin olduğunu belirtmesi üzerine yapılmıştır. Tekke, döneminde bölge halkına hem yardımlar etmiş hem de bölgede İslamiyet'in sevdirelerek yayılmasına beşiklik etmiş; Osmanlı'nın fethinde de halkın İslam'a zaten ılımlı olmaları sebebiyle ciddi bir kolaylık sağlamış çok önemli bir tarihi mekân... Çevresindeki doğal güzellikler, eşsiz manzarası ve yanında başlayan Buna Nehri ile harika bir görsel şölen... İmkân dairesinde kesinlikle tekke yakınlarında bulunan lokantalarda alabalık yemenizi de tavsiye ederiz.

Blagaj'dan çıkıp Mostar'a geçiyoruz. Şehir içine girer girmez Mostar tüm heybetiyle karşılıyor bizi. Kalabalığa iyice dalıp köprüye doğru ilerliyoruz. Köprü ve içinden geçtiğimiz çarşı yine bir Osmanlı mimarisi... Köprüye varıyoruz. Mostar Köprüsü savaş sırasında tamamen yıkılmış. 2003 yılında da UNESCO iş birliği ile restore edilip yeniden yapılmış. Geleneksel olan köprüden atlama olayı hâlâ devam etmekte ve hatta biz de bir atlayışı görme şansına erişiyoruz (O 100€'yu veren herkese teşekkürler.). Ancak eskiden olduğu gibi her isteyenin atlaması gibi bir özgürlük artık mevcut değil. Köprüden atlayan ve sonra bulunamayan iki kişinin ardından bu yasaklanıyor ve sadece oradaki profesyoneller atlayabiliyor. Eski çarşıdan dondurmamızı alıyor, birkaç dükkânı ziyaret edip eve boş dönmek adına hediyelik eşya da ediniyoruz.

Dördüncü günümüzde rotamızı önce Bosna Piramitleri'ne, Visoko'ya çeviriyoruz. İlginç değil mi? 2005 yılında, Bosna'nın Visoko şehrinde bulunan Piramit şekilli yapıların insan yapımı olduğu iddia ediliyor. Gel-git bazı politik süreçler ve araştırmalar sonrasında piramitler hakkında ortaya atılan savlar temelsiz sayılıyor ve piramitlerin araştırmaları hem dünya kamuoyunda yer edinmiyor hem de devlet tarafından desteklenmiyor. Günümüzde hâlâ kazı çalışmalarına devam ediliyor. Piramitlere giden bazı tüneller açılmış durumda. Tünellerde bulunan çeşitli bulgular mevcut. Bunlardan biri, pozitif enerji yaydığına inanılan bazı özel taşlar. Tünellerin kenarlarında, ortasında bu taşların bulunduğu meditasyon odaları oluşturulmuş. Ziyaretine gelen birçok ünlü isim var. Ben sadece en meşhur ziyaretçisini, Djokovic'i söylüyor ve geçiyorum (Tünel yakınlarına bir tenis kortu bile yapmışlar. Ne kadar sık ziyaret ediyor siz düşünün.).

Şimdi rotamız Travnik. Travnik, birçok Bosna şehrinde olduğu gibi Osmanlı döneminde şehirleşmeye başlamış ve de Bosna vilayetinin merkeziymiş. Şehir, Osmanlı İmparatorluğu'na 77 vezir kazandırmış olması nedeniyle "Vezirler Şehri" olarak da anılıyor. Şehrin tepesindeki Travnik Kalesi; kaleden aşağı baktığınızda görebileceğiniz onlarca cami, şehrin her köşesinde bir Osmanlı eseri... Bu eserler arasındaki bir camiden özellikle bahsetmek istiyorum.

Malum, camilerin günümüzde olduğu gibi o zamanlar da elektrik, su, bakım-onarım vs. gibi çeşitli ihtiyaçları mevcut. Bu ihtiyaçlar Osmanlı döneminde vakıflar aracılığıyla karşılanıyor. Örneğin Saraybosna'da bulunan Gazi Hüsrev Bey Camii'nin giderleri Gazi Hüsrev Bey Vakfı'nca, caminin çevresinde bulunan vakfa ait dükkânların kiralarından karşılanıyor. Hüsrev Bey'in vakıflar ve cami ile alakalı da bir vasiyeti bulunuyor. Bayağı ilginç bence, vasiyete de bir bakabilirsiniz. Gel gelelim Travnik'te bulunan Alaca Camii'ne... Osmanlı döneminde Alaca Camii'nin ihtiyaçları caminin altında bulunan 6 tane dükkânın gelirleriyle karşılanıyor. Böylelikle caminin ihtiyaçları giderilmiş ve masraflar için de ekstra maddi bir yükümlülüğe girilmemiş oluyor. Takdir edilesi basit ama çok etkili bir metot diye düşünüyorum. Şu an dükkânlar birleşik biçimde, otantik bir Osmanlı kafesi gibi (zannederim tek çatı altında) işliyor. Güncel gelir nereye gidiyor bilemiyorum.

Gezimizde rotaların el vermemesi ve zamansal açıdan kısıtlı bir süreye sahip olmamız münasebetiyle gidemediğimiz bir yer var: Srebrenica. Tarihe kara leke olarak yazılmış büyük katliamın, bir soykırımın hüznü ocağı... Ne yazık ki Bosna bunun gibi sahnelere çokça tanıklık etmiş. Biz rotamız çerçevesinde Ahmici köyünü ziyaret ediyoruz. 3 aylıktan 83 yaşına kadar 116 sivilin Hırvat askerlerince katledildiği, yakılıp yıkılmaya çalışılan bir yer Ahmici. Köyde bulunan caminin yanında küçük bir anıt-oda müzesi mevcut. Yapılan katliamın, yaşanan acıların küçük ve çok hazin ispat kareleri... Rehberimizin anlatısıyla (aklımda kaldığı ölçüde) size kısa bir tablo çizmek istiyorum:

"Köy, saldırı öncesinde askerler tarafından sarılıyor ve köye giriş-çıkışlar kapatılıyor. Ardından savunmasız durumdaki halk katledilmeye başlanıyor. Amaçları herkesi öldürüp tanık bırakmamak! Askerler her gün mesai yapar gibi halka ateş açıp köyü bombalıyorlar. Yine bir saldırı esnasında cesetlerin arasından küçük bir çocuk çıkıyor ve askerlere doğru yürümeye başlıyor. Kimse çocuğu vurmaya o an cesaret edemiyor. Başlarındaki komutan da 'Yarın devam ederiz.' diyor ve birliği oradan çekiyor. Çocuğu alan bir asker, onu bir kamyon şoförüne teslim ediyor ve çocuğu köyden çıkarmış oluyor. O çocuk bugün hâlâ Ahmici'de yaşanan olayları duyurmakta... Katliam o kadar açık seçik yapılmış ki, işlenen tüm savaş suçlarının ve yapılan katliamların sorumluluğunu almayı bunları reddeden Sırp-Hırvat makamları, daha spesifik olarak da Ahmici katliamından sorumlu komutan, Lahey Mahkemesi'nde suçlu bulunuyor ve 25 yıl hapis cezası alıyor! Evet, sadece 25 yıl!"

Beylik, Osmanlı, Avusturya-Macaristan ve Yugoslavya dönemiyle; savaşlarıyla, yaşadığı hazin olaylarla; 1. Dünya Savaşı'nın başlama sebebi gibi birçok hadisenin burada gerçekleşmiş olmasıyla; yeme-içme-yaşam kültürüyle; hüznü ve sevinçleriyle Bosna tam bir tarih köşesi...

Daha buraya sığdıramadığım birçok güzelliğiyle Bosna kesinlikle ziyaret edilmesi gereken bir ülke. İmkân dahilinde herkese tavsiye ediyorum. Sevgilerle...

Foto-Seritez

Leylaklar Gibi

Yunus Emre Öztürk

Saçlarımı savurmak istiyorum, delicesine her rüzgârda

Hangi giden geri gelmiş, yalan

Koğuştayım haber gele, yârdan

Leylaklar gibi serin gecelerde

Açmak, ruhuma ve sana

Hangi dağ düz kalmış ki

Kamburluğum sırtımdan sorula

Bu hasretlik süresiz yıllara mahkûm

Ayşe Hanım, izin iste Tanrı'dan bu akşam

Gel, takvimler şaşırınsın, zaman dursun

Adın yankılansın yıldızlarla

Bu akşam da orada yok yazıl

Ve gel.

Umut Var Mı?

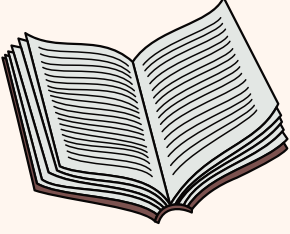
Süveyda Güleç

"Soldan ve aşağıdan üçüncü pencere" diye geçirdi içinden. Dirseklerini bacaklarına dayamış, elleriyle iki yandan şakaklarını ovuyordu. Gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı. Sokaktaki trafiğin sesi, kalabalık bahçeden gelen uğultuya karışıyordu. Gözlerini açtığı anda bir yabancıнын tuttuğu, yarıdan fazlası boş sigara paketi ile karşılaştı. Yanında oturan adam paketi önünde yavaşça salladı. -Biliyor musunuz, matematiğimin iyi olmasını bu merete borçluyum. Kaç tanesini ne kadar sürede içiyorum diye bir zamanlar kafamdan o kadar hesap yaptım ki...

Cevap olarak gülümsemekle yetindi. Son içtiği sigaranın üstünden bir hafta geçmişti. Kısa bir tereddüitten sonra pakete uzandı. Parmaklarının arasındaki sigarayı bir süre sabit gözlerle izledi. Bir yerlerden bildiği ve ortak anıları olan ama ismini çıkartmadığı tanışıkmişçasına baktı ona. Sonra ani bir hareketle dudaklarının arasına yerleştirdi. Adamın uzattığı çakmağa yaklaştırıp uzun bir nefes çekti. "Yüzlerce yabancı farklı dertlerle aynı mekandayız." diye düşündü. Kafasını çevirmeden yanındaki adamı süzdü. Ayaklarını durmadan sallıyor, uzun ve kemikli parmakları ile bacaklarının üstünde ritim tutmaya çalışıp başarılı olamıyordu. Arada bir sessiz ve anlamsız kelimeler dökülüyordu dudaklarından. Bakışların kendinde olduğunu anlayan adam aniden dönerek "Sizde umut var mı?" diye sordu. Sanki umut bakkaldan satın alınıp insanın cebinde taşıyabileceği bir şeymiş gibi sormuştu bu soruyu.

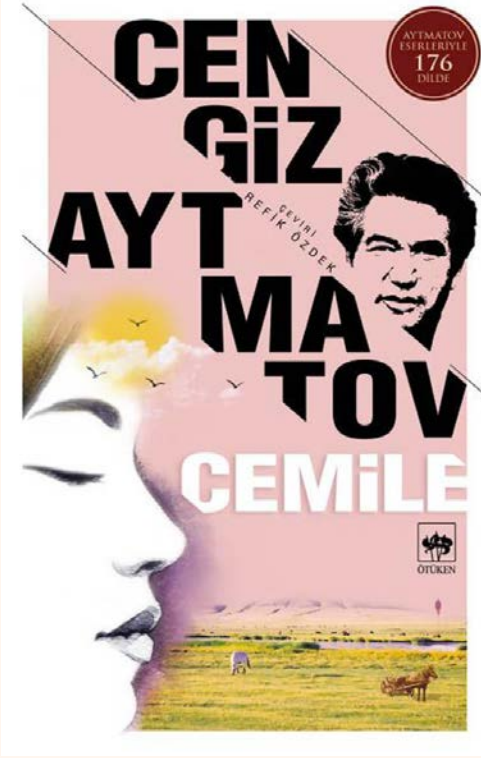
Sessizlik. Yineledi sorusunu "Umut diyorum, geleceğe dair hani, yaşayacak mısınız?" "Var diyorlar." diye cevapladı adamı. "Var diyorlar ha." kafa sallayarak tekrarladı adam onu. "İnanmıyor musunuz onlara?"

O da kendine bunu soruyordu günlerdir. İnanıyor muydu doktorlara? Altı ay önce şimdi bahçesinde sigara içtiği aynı binanın üçüncü katındaki soğuk ve karanlık odada yatarken umudunun tükendiğini hissetmişti. Belli ki tükenen umudun yerine yenisini yeşertmek öyle kolay değildi. Belirsizlik. Bekleyiş. Vazgeçiş. "Var diyorlar. Ama ben... bilmiyorum." Sigarasından uzun bir nefes daha çekti.

Cemile

Helin Kurşun

Cengiz Aytmatov'un 1958'de yayımlanan ilk uzun romanı Cemile'yi incelerken kitabın, aşk kitabı olarak anılmasını anlamlandıramadığımı belirtmek istiyorum. Ben kitabı, bir dönem kitabı olarak değerlendirmeyi tercih ettim. II. Dünya Savaşı sırasında insanların yaşadığı zorluklar muazzam bir şekilde işlenip satırlara dökülürken aynı zamanda dönemin ahlak anlayışına da şahitlik etme fırsatını buluyorsunuz. Bana göre kitapta çok fazla açık nokta vardı. Kitabın seveni çok fazla olduğu için okumayın diyemiyorum ama abartıldığını düşündüğüm bir eser oldu.

Kitabımız, Seyit'in ağzından anlatılıyor. Seyit'in abileri savaş için cepheye gittikleri için evin bütün yükü Seyit'in omuzlarında.

Oysa o daha küçücük bir çocuk ama evin erkeği olmak zorunda. Cemile yan evin gelini, kaynanasına her işte yardımcı olan örnek bir gelin. Bir gün Cemile'ye askerlere giden çuvalları taşıması için emir gelir. Seyit gelinlerini yalnız bırakmamak için ona eşlik eder. Bu sırada Cemile ve Danyar'ın yolları kesişir. Kocasını askerde olan ve sadece mektuplarının sonunda ona bir selam yollamakla yetiniyor diye onu sevmediğini düşünen (ki o zamanın ahlak anlayışı bu şekilde olmasına rağmen) Cemile neler yapacak? Seyit'in yaşananlar karşısında tepkileri neler olacak? Merak edenlere keyifli okumalar dilerim.

Alıntılar:

"Hem konuşmaya ne gerek vardı? İnsan her şeyi anlatamaz, zaten kelimeler de her şeyi anlatmaya yetmez."

"Öz vatanını, öz milletini kim sevmez!"

"Geçmişini unutmadım. Unutabilir miyim hiç? Ama ondan uzaklaştım."

Karşılıksız

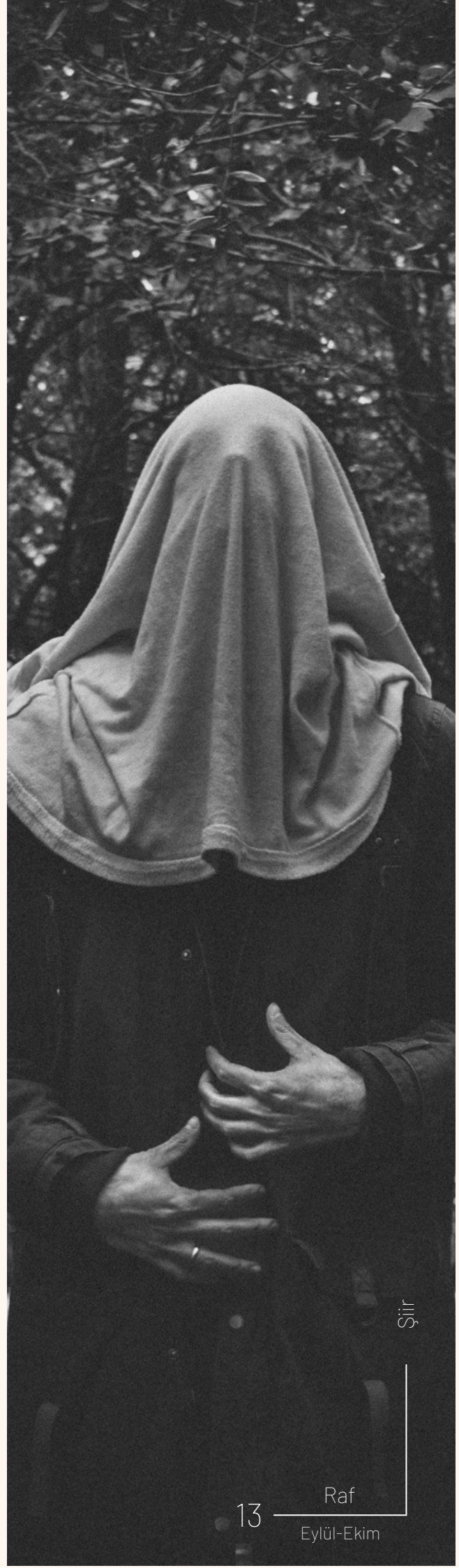
Ahmet Necdet Misilli

Ansızın delirmek geceyi devşiren güne
Göz kapaklarımdan taşırarak hayatı
Işıksız büyüyen gül olmayı isteyerek
Baharlarda yeşerenlere özenirdim

Çok isterdim sevmeden ve gülmeden
Güneşe çıkıp bağırabilmeyi
Kaç saati aşır boyası kalkan duvarlara
Aynı havayı soluyabilmeyi

Kurşunsuz şimdi öğle vakti damlar
Adamlar ki sebepsiz ölmek için bahane aramaya
O adamlar ki sebepsiz sevmişler
O adamlar ki belli edememişler

Kırmadım hayatı, iade istiyorum
Karıncalara basmadım, budamadım ağaçları
Anneme öf bile demedim mesela
Adını okumadan geçtim satırları
Kızmadım mart ayında yağın kara
Günler kısalırken darılmadım gölgelere
Karşılıksız aşklara umut bağlamadım hiçbir zaman
Destursuz geçmedim suların üstünden
Ölmeyi çok istiyorum ama neden
Bu kadar çok korkan varken ölümden...

Prenses Mononoke

Film Yorumu

Seleme Kayabaşı

Asil kadın mıyız, kurt kız mı?

Merhaba sevgili filmsever! Film sevmek ve anime sevmek aynı şeyler değil biliyorum. Ben bugün burada gelmiş geçmiş en iyi anime sanatçısının (zannımca) elinden çıkanları anlatırken belki de sevmediğin bir türden bahsediyor olacağım. Ama önce başka şeyler anlatacağım ki sen de bunun sadece bir animasyondan ibaret olmadığını anlayacaksın gibi geliyor.

Önce biraz bu animenin yapımcısı, Studio Ghibli dediğimiz Japon animasyon stüdyosunun hem kurucusu hem sesi hem yüzü olan Miyazaki'den bahsedeyim. Daha doğrusu bu eserleri ortaya nasıl çıkardığından... Miyazaki şu anda 81 yaşında, elli yıldan daha uzun süredir anime ve manga sanatçılığı yapıyor. Bu işe kendini adanmış, çocuklara geleceğin umut dolu olduğunu göstermek istemiş ve hâlâ bunun için uğraşiyor. "Ben bu filmlerin kölesiyim, yaptığım şeyleri kendi kafama göre yapamıyorum. Bu filmlerin belli şekilde yapılması gerek." diyor kendisi. Animasyon ekibiyle de bu anlayışla çalışıyorlar. Asıl hayranlık duyulması gereken nokta ise bu animelerin hâlâ ve hâlâ elle çiziliyor olması. Studio Ghibli, filmlerinde bilgisayar grafiklerini kullanmama konusunda ısrarcı. Onları Ghibli yapan da bu zaten. Animenin beş saniyesi için yüzlerce kare çizim gerekiyor ve bu beş saniye bir hafta içerisinde oluşuyor. İnanabiliyor musun filmsever? İzlediğin beş saniye için bir oda dolusu insanın bir hafta çalışıyor olması...

Prenses Mononoke Film Yorumu

Evet, günlük Miyazaki övme süremi tamamladığıma göre film yorumuma başlıyorum :). Film, Japonya'nın daha makineler tarafından istila edilmemiş bir köyünde başlıyor. Köye, iblise dönmüş bir domuz saldırıyor ve köyün prensi Ashitaka bu domuzu kahramanca öldürürken koluna iblisin değmesiyle lanetleniyor. Bu laneti bozmanın yollarını aramak için uzaklara gitmesi gerektiğini söyleyen kâhin kadını dinleyerek atlıyor geyiğinin sırtına, sürüyor ormana. Yollar uzar giderken ormanda ilk kez Mononoke ile karşılaşılıyor prens. Asıl ismi San olan bu insan kız, orman tanrılarında olan dev kurt Moro'nun yanında büyümüş ve Prenses Mononoke olmuş. Ashitaka gördüğünde ise normalde taktığı maskesini çıkarmış ve tüm o vahşi güzelliğiyle karşısında duruyor. Bu ilk karşılaşmalarından sonra filmde iki ayrı taraf görüyoruz. Orman ruhlarının, tanrılarının, yani ormanı korumaya çalışan tüm canlıların -Mononoke de bu tarafta tabii- olduğu taraf ve makineleri kullanmaya başlamış, ormanın ruhunu öldürmek isteyen Lady Eboshi liderliği altındaki kasabanın olduğu taraf. Lady Eboshi ve kasabasındakiler kaybolan insanlığımızı, sanayileşirken kaybetmekten korkmadıklarımızı, bencilliğimizi sembolize ediyor. Silahlar üreterek birlik olup ormanlara saldırıyor, kendi kurmak istedikleri düzen uğruna tüm doğa dengesini mahvetmek istiyorlar. Gelişme kısmında bu iki tarafın savaşını ve Ashitaka'nın doğa ile insan arasındaki dengeyi kurmaya çalışmasını izliyoruz. Filmin sonunu ve hatta tamamını izlemeyi size bırakıyorum çünkü bu filmler klişelerden oluşmuyor. Aksine, normalde basit işlenebilecek bu konu ince ince detaylarla, beklenmedik asiliklerle, kötü karakterlerin bile bize empati kurdurabilmesiyle tamamlanıyor. Renkler, doğanın güzellikleri, bunlar bir insanın aklına nasıl gelir ki dedirtecek hayalî unsurlar ve onların muhteşem, kusursuz çizimleri... Prenses Mononoke tam olarak bu tanımdır benim için.

Size bir de güzel haber vereyim. Studio Ghibli önümüzdeki yıllarda yeni bir film çıkarmak için birkaç yıldır hazırlanıyor. Filmin henüz 36 dakikası hazırlanmış fakat üç yıl içerisinde çıkmasını ümit ediyorum. Ne demezsin sevgili filmsever, bu filmi sinemada seyretmek bize nasip olur mu?

“Seni seviyorum, Ashitaka. Ama insanları affedemem.”

Yaz Fırtınası

Himmet Çokal

Gün düşene dek bungun her yer.
Sonra gem vurulamaz bir rüzgâr,
Salkım söğüdün dallarıyla cilveleşir durur.
Uzaklarda aydınlanır zifirî karanlıklar.

Ansızın bir toz bulutu yükselir,
Sokak lambasını korkudan titretir.
Bir gümbürtüdür göğün kalbinden kopup gelir.
Bir kedi kuytuya siner, yola düşen gölgeler hareketlenir.

Birden ağlamaklı olur tüm şehir,
Ağustos hüznüyle kaldırımlar ıslanır.
Başını uzatır iki metrekare balkonundan bir şair,
İmgeler toplanıp zihninde fırtınaya can verir.

Şiir

Felekten Bir Gece

Himmet Çokal

Göğün mavisinden ilham almış bir deniz,
Yakamozları boğuyor engin karanlığında.
Yasını tutuyor ardından,
Kendini kayalıklara vura vura.
Kara bulutlar kolluyor ufku sınırını,
Çığlık çığlık martılar atarken devriye.
Sarhoş nidalar kalıyor yalnız geriye
Baş ağrıtan sanrılarıyla bir sabahın yelesinde.

Bilinmelidir ki,
Yaşanmaz böylesi her zaman.
Orta yaşlardaysan,
Ve de azalmışsan çokça,
Hakkımdır, hakkındır, hakkıdır...
Çalmak hepimizin,
Felekten bir gece.

Söyleşiden

İtibaren

Kadriye Çiçek

“Azar azar tüketiyoruz kendimizi, başkalaştıkça yitiriyoruz ruhumuzu.”

Söyleşide konuşma sırası bana gelmişti. Direkt olarak konuya girdiğim için insanlar şaşkın ve meraklı bakışlarla, birçoğu da kim bu kendini beğenmiş der gibi bakıyordu.

“Adam, telaşla karşıdan karşıya geçerken gelen arabayı görmedi. Adam metrelerce yükseklikten yere çakılmak üzereyken ne hissetti, o an aklından ne geçti? Bir an olsun kendinizi adamın yerine koyun; ne hissederdiniz, aklınızdan ne geçirdi? Çarpan adam arabasından indi; iki eliyle yüzünü, başını ovuşturup dizlerine vuruyordu, mütemadiyen yutkunmakta zorluk çekiyordu ve aniden bağırarak ağlamaya başladı. Şimdi bir de kendinizi çarpan adamın yerine koyun. İnsanlar birer birer oraya toplandı; kiminin elinde telefon, yerde yatan cansız beden, insanın fotoğrafını çekiyor, kimi de oflayıp ahlıyor. Kimisi sadece orada neler olduğunu merak edip anlamaya çalışıyor. Bir kısmı ise yardım almak için uğraşiyor. Şimdi ise kendinizi bu insanların yerine koyun. Ne hissederdiniz, ne düşünürdünüz o an? Derinden, ambulansın acı siren sesleri duyuluyor.”

Durdum, salonda beni pürdikkat dinleyen insanların yüzlerine tek tek baktım. Hepsinin olmasa da bazılarının yüzündeki afallamayı görebiliyordum.

“Biraz sonra da hayat devam edecek oradaki herkes için hiçbir şey olmamış gibi. Biri hariç, artık yaşayamayacak olan o adam hariç.” dedim.

“Düşüncelerimizi böylesine sarsmaya hakkınız yok.” dedi sitem dolu bir ses. Bunu dedikten sonra da kalkıp salondan ivedilikle çıkıp gitti. Güleç bir ifadeyle konuşmama devam ettim.

Söyleşiden İtibaren

“Bu anlattıklarım size ne söylüyor, ne anlıyorsunuz bu saatler öncesinde gerçekleşen olaydan?”

Bir beş dakika insanları bekledim. Ne diyeceklerdi bana? Düşünmek bu kadar zor muydu onlar için; zordu tabii, benimki de soru mu? Çünkü eğer düşünseler kendileriyle yüzleşeceklerdi.

“İçimizdeki benlik silsilesi başını almış gidiyor. Sahi hayatın hangi çehresindeyiz; peki ya bendimiz, bendimizin hangi çehresindeyiz?” Herkes bana bakıyor, yaptıkları tek şey bu! Ağızlarından tek kelime çıkmıyor yahu! Doğru ya, nereden bileceksiniz değil mi?

“İnsan, en çok kendinden kaçır, kendini bilmek istemez. Ne yaptığımızı hakikaten bilmiyoruz. Benlik var, benlik var. Biz ikisini birbirine karıştırdığımız için bilmiyoruz.

Bilmek için çaba, gayret, emek yok. Bir kere heves yok. Azar azar tüketiyoruz kendimizi. Başkalaştıkça yitiriyoruz ruhumuzu.

İnsan, âdeta kendini değil, başka birini yaşıyor. Başka bir ruh, başka bir beden, başka bir hayal, başka bir gerçek, başka bir doğru, başka bir gülüş, başka bir ağlayış... Kendinin dışında!

İnsanların gözü hep daha yükseklerde, hep daha fazlasında. Hep bir telaş ve kaygı içindeler. Oysa insanlar bilmiyorlar ki, sahip olmadıklarımıza dert yanarken kaçırdığımız vicdanımızdır bizim. Oysaki, belki ömrünün son noktasına kadar hayatını teselli ve tecelli edecek bir an, sadece bir an'ı kaçırmaktadır.

Mutsuzlar fakat nedense mutlular! Çünkü hep mutsuzlar ama mutluymuş gibi yaparlar. Hayatlarını “mış” üzerine kurmuşlar sanki. Samimiyetsiz konuşmaların kaplaması olmuş kalpleri. Bu yüzden kendilerini onların yerine koyamaz ve onların hissettiklerini anlayamazlar. Çünkü başka birine bürünmüşler. Kendi değil, başka biri. Kendini kaybetmiş yahut kaybetmek üzere insan, belirsiz bir zamanın, durmaksızın koşan belirsiz bir zamanın içinde.

Söyleşiden İtibaren

Bir insan neden korkar, neden nefret eder, neden sevmez kendini? Her şey insanın içinde değil miydi? İnsan, neden dışarıda arar, arar, arar bir şeyleri? Neden görmek istemiyor içindekileri ve içindekilerin yansıttıklarını?”

Hiç ara vermeden konuşmuşum. Salon gittikçe kalabalıklaşmış ve düşünceli bir sessizliğe girmişti. Artık sonlara doğru gelmem gerekiyordu.

“İnsan, yargılamayı bırakmalı yahu; yargılamayı ve sürekli bir şeyleri şikâyet etmeyi, eleştirilerle yerden yere vurmayı. Orada başka, burada başka, şurada başka olmayı, hep telaşlı ve endişeli olmayı, kendinden kaçmayı, duygularını bastırmayı... Kendine dönmeli, insan kalabilmek için gayretinin ve ömrünün son damlasını verebilmelidir.”

“Benlik var, benlik var!”

Konuşmamı sonlandırdım alın terimle. Gözyaşları ve alkışlar birbirine karıştı. Salondan çıkarken “Düşüncelerimizi sarsmaya hakkınız yok.” deyip çıkan insan, geri dönüp salonun bir kenarına oturup dinlemişti. Düşüncelerinin sarsılmasına izin vermişti. Duygularına kördüğüm olmamanın ilk adımını atmıştı belki de.

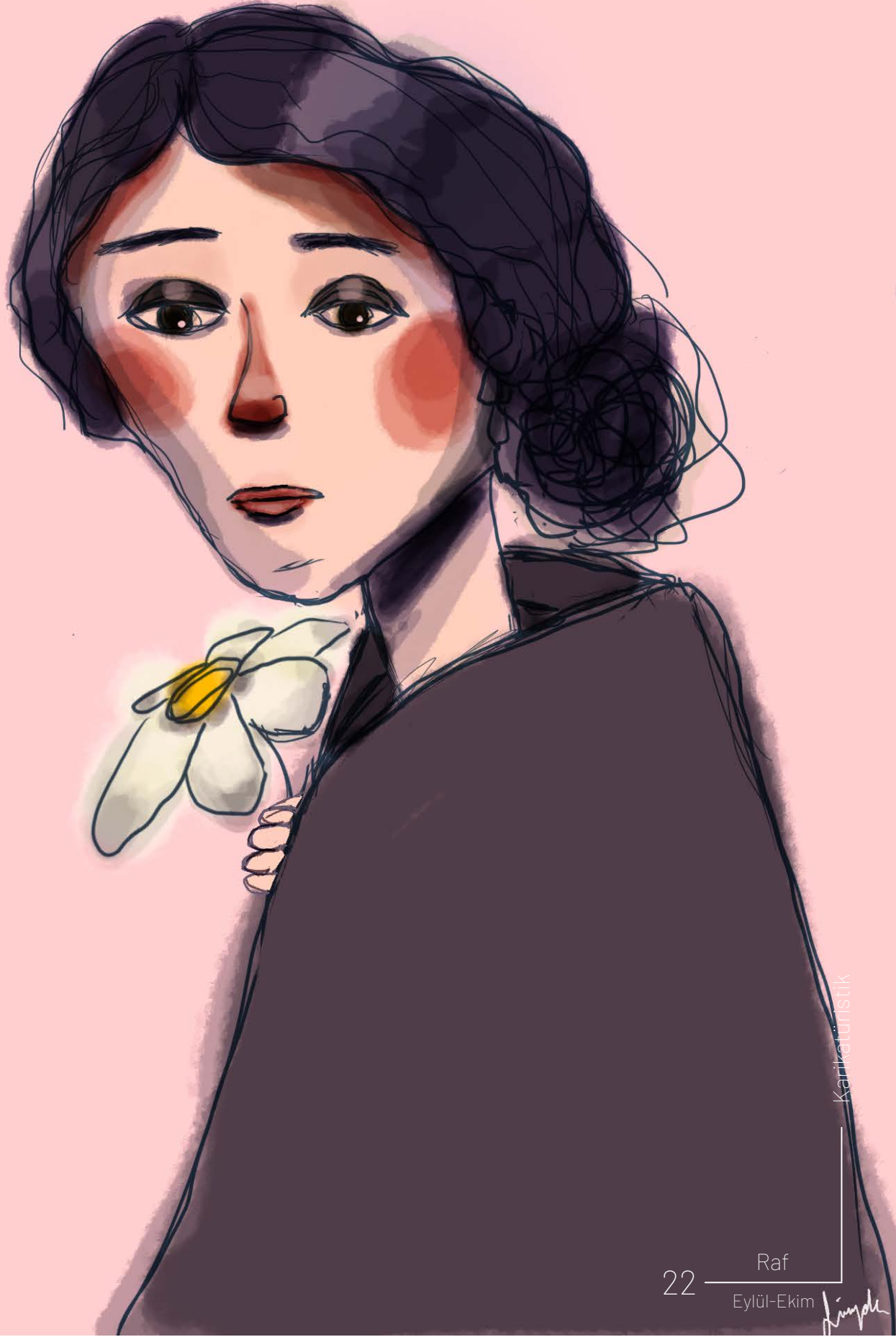
“Şu an herkes kendine ağlıyor.” dedi salonda oturdukları yerde kımıldamadan duran insanları işaret ederek.

Mütebessim bir edayla salondan çıktım. Bulutların dolaştığı, kuşların uçtuğu gökyüzüne baktım, derince bir nefes alıp verdim.

Yer kabuğuna basıp giden insanları izledim sonra.

“Bulutlar yürüyor gökyüzünde,
Kalbimin derinliklerinde,
Zihnimin içinde,
Başımın üstünde,
İnsanlığın sırtında,
Bulutlar yürüyor.”

Karikatüristik

Beş Sarı Sütun

Sevinç Beysun Sağar

Bir sandala bindim. Sandalı dünya sandım. Kürekleri vardı. Kullandım. Öğrendim sandım. Yetti sandım. Son sandım. Bırakmışım kürek çekmeyi. Farkında değilim ne zamandır. Bir yerlere gidip durdum suyun üstünde. Hep bir rotayı takip ettiğimi düşündüm. Yolum yokmuş. Çabalarım sandalın etrafını dalgalandırmaktan öteye gitmemiş. Hareket etmek her zaman ilerlemek değilmiş. Uyandığında denizin ortasındaydım. Ara sıra kıyıdaakilere el sallamışım. Ara sıra denizde diğer kaybolanlara rastlamışım. Sanki sallanıp duruyorum. Çığlıklarım kulaklarımı sağır etmiş. Kendimi duymuyorum. Diğerlerini duymuyorum. Denizi de dalgalarını da duymuyorum. Işıklar var bazen, pasparlak bir gökyüzü var. Sonra bazenleri gece geliyor. Sandalımı dünya sanmışım. Dibinde bir delik varmış. Eteklerim ıslak. Bilek boyunda su. Yükseliyor. Yüzme bilmiyorum; kolayca boğulur mu insan? Kedimi kaybettim, yolu kaybettim, nefes alınca göğsümüz şişiyor muydu? Hissetmeye çalışma çabasına nereye kadar tahammül edilebilir? Çarşaf gibi bir denizde pırıl pırıl güneşin altında salınıp duruyorum. İki cümle yazmak için kendimi çok zorladım ama daha kendi hikâyesini yaşamayan biri kafasında nasıl bir şey kurabilir ki? Tüm tecrübesizliğimi de alıp dönüyorum hiçliğin ortasındaki denize. Kafamın içindeki, ruhumun ta derinindeki denize. Yüzmeyi bilmeden evim bellediğim ve damla damla beni yutan denize...

Sully

Ahsen Önen

Bir biyografi ve dram filmi önerisi ile buradayım.

Gerçek bir olayı anlatmakta olan bu filmin başrolünde usta oyuncu Tom Hanks oynuyor. Diğer oyuncuların da işlerine söyleyecek sözüm yok tabii ki, adeta olay o an gerçekleşiyormuş gibi hissettiriyorlar.

Başarılı bir pilot olan Sully Sullenberger yine sıradan bir uçuşa çıkıyordu. Kısa süre sonra bir kuş sürüsüne çarpması sonucu birçok elektronik hata almaya başlayan kaptan pilotumuzun 115 kişinin hayatını kurtaracak hızlı ve hayati bir karar vermesi gerekiyordu. Hudson Nehri'ne acil iniş yapmayı düşündü fakat tüm tehlikelerinin farkındaydı, yine de yapmak zorundaydı. Bir mucize gerçekleşti ve kimsenin burnu bile kanamadan uçağı başarıyla nehre indirdi. Birçok insanın gözünde kahraman olsa bile bildiğimiz gibi candan çok mal diyenler ve yandaşları için büyük bir suçlu olarak görülmekten kaçamadı. Bu filmde kahraman olarak nitelendirdiğim pilotumuzun başına neler gelmiş onu öğreneceksiniz.

Biyografi ve dram filmi olunca ister istemez sıkıcı olacağı konusunda biraz ön yargılı olabiliyor insan. Size tavsiyem ön yargılarınızdan kurtulup bu filmi öyle izlemeniz. Sulu gözlü biriyseniz eğer mutlaka bu filmin ufak da olsa bir bölümünde hafif nemlenecek gözleriniz. Hikâye akıcı bir anlatımla yapılmış. 1 saat 36 dakikalık süresi ise bir film için ideal bir zaman. Verilmek istenen her şey size rahatlıkla ulaşıyor. Yeri geliyor seviniyor, yeri geliyor merak ediyor, yeri geliyor gülüyor, yeri geliyor hüzünleniyorsunuz... Hepsini bir araya getirmekte nasıl başarılı olunur bu yapıtla görüyoruz.

Ben çok sevdim, çok etkilendim. Eminim sizler de sevecek ve etkileneceksiniz. Kesinlikle zaman kaybı olmayacaktır. Mutlu seyirler diliyorum.

Sone 64

William Shakespeare

Gördüm anıtlarını nice görkemli çağın
Zamanın zalim eli, yıkıp etmiş yerle bir,
Başları göğe değen kuleler darmadağın
Ve sonsuz tunç ölümün gazabına köledir;
Gördüm obur okyanus yenilgiye uğratmış
Keyfince hüküm süren heybetli kıyıları
Ve sert toprak kendine koca ummanı katmış,
Zarar kârı arttırmış, kâr büyütmüş zararı;
Gördüm her şey bozular, sonsuz sürüp gidemez,
En sağlam devlet bile günün birinde çürür,
Yıkımlar düşündürdü beni ister istemez:
Er geç sevgilimi de zaman alıp götürür.
Bana ölüm gibidir yitmesinden korkarak
Hiçbir şey yapamayıp varlığına ağlamak.

Bilemiyorum

Suheyb

Bilemiyorum kaç nefes ensemdede
Bilemiyorum kaç yaşam var ense kıllarımda
Daha nasıl belirgin olabilirim
Bak bir şimşek kentin üstünde
Az önce yanıma çömeldi
Bir şimşekti ve ben ayaktayım
Kimseler bilmiyor nefes aldığımı
Milyarca kez üfürülen bütün bir nefes
Ensemde kol geziyor durmadan
Bir ben miyim Tanrı'nın gözü
Bütün bir nefesi enseleyişim
İyi ve kötünün kol gezdiği
Bir insan, toplum, ülke, dünya ve evren
Bir sonsuzluğun
Ayaklarım su toplarcasına ağırlıktan
Bu bir hava değil bir acı
Bir acı ve öfkenin enseleştiği
Bir ben miyim Tanrı'nın gözü
Bilemiyorum kaç nefes ensemdede.

Şiir

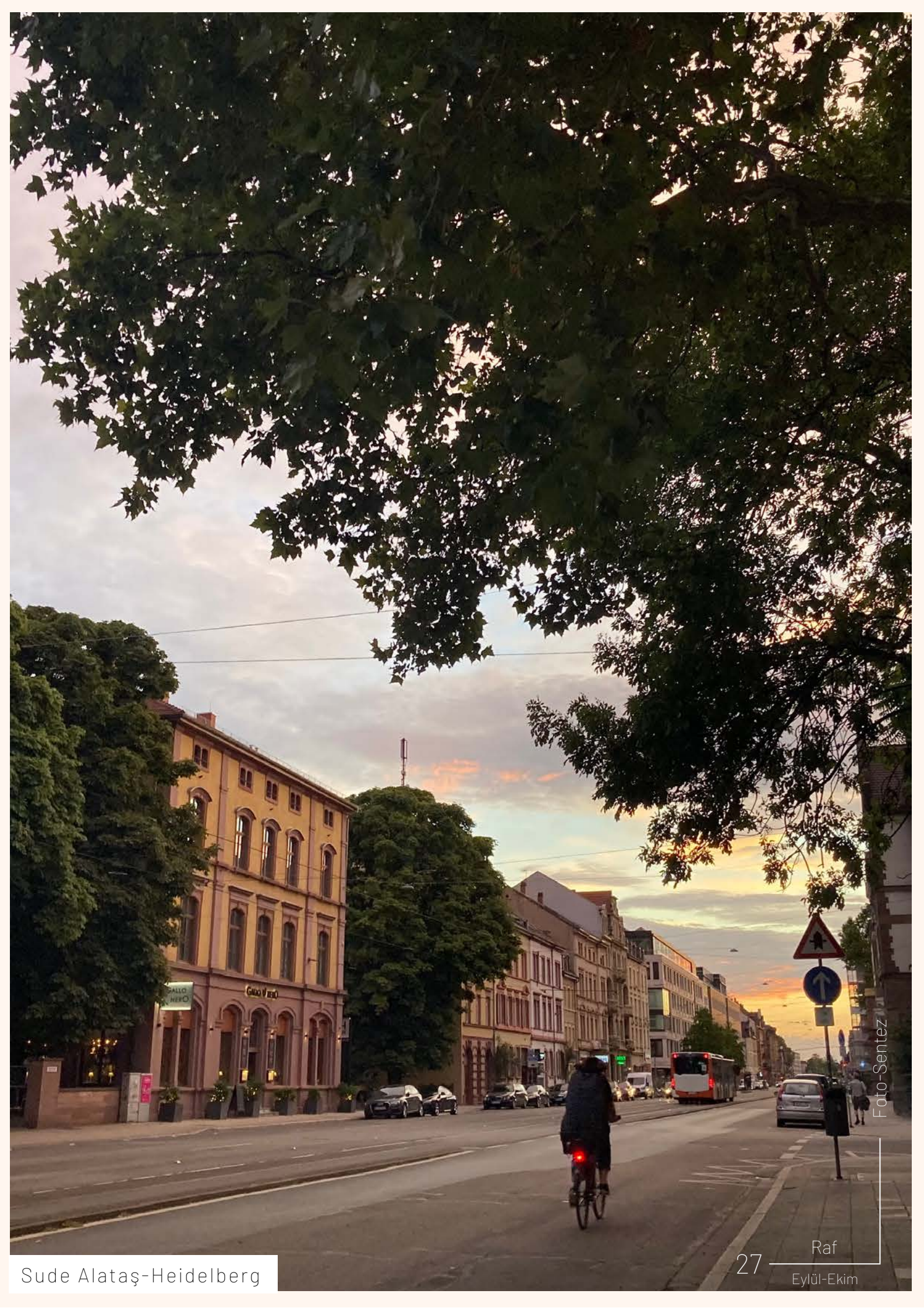

Foto-Sentez

Başak Yeniayı

Cihan Öney

Gökyüzünden dökülen ilk yağmur damlasının yeryüzüyle buluşmasıyla başlıyor her şey... Buram buram kokan toprak, suyun gücüyle birleşip yeşile dönüyor. Yeşil öyle güçleniyor ki, hava oluyor, bulut oluyor... Mavi ve yeşil önderliğinde tüm renkleri daha kolay ayırıştırabildiğin, serin bir sabaha uyanıyorsun. Yazın o üstüne yapışan ıslak havasını alıp götüren, ufka baktığında dağı tepeyi keskin bir şekilde gösteren, şöyle derin bir nefes alıp “Oh be! Çok şükür, bin şükür!” dediğin o sabaha. Yağmur yağmış, toprak kokmuş, renkler görünmüş sen de yeni bir güne uyanmışsın. Bir kahve demliyorsun.

Mars'ın sert açısıyla beraber harekete geçmeye ve üretmeye zorlanacağımız bir Başak Yeniayı var önümüzde. Geride bıraktığımız süreçte yaşadıklarımızın ağırlığıyla neyin nasıl olması gerektiğiyle alakalı ciddi kararlar aldık. Kimimiz gönül rızasıyla, kimimiz gönül

yangınıyla verdi kararını. İster istemez itildiğimiz bu yoldaki yeni hedefimiz de üretmek ve çalışmak olacak. Olan biten her şeyden sıyrılıp varlığımızı kanıtlamak istercesine bir mücadele içerisine gireceğiz. Özellikle kariyer alanında ve günlük rutinlerimizde olmak istediğimiz alan ile alakalı bir ürün elde etmek için adım atmamız bekleniyor. Yıllardır hayat galesi içinde bir şeyler için mücadele ederken farklı metotlar denedik. Bunların bir kısmı tıkrında çalışırken bir kısmına hiç bize ait olmamasına rağmen bulaştık. “Yeni denemedim.” dememek içindi mücadelemiz. Bu noktada yeniye ne kadar denemiş olursak olalım, yine yeniden “yeni” demek gerekiyor. Uğruna mücadele ettiğimiz her ne ise, oraya giden başka bir yol daha olmalı. Yollar hatta. Zira “Kimse hedefine ulaşmasın.” diye uğraşan bir sistem yok. Bilakis hepimizi hedefe itekleyen bir sistem var.

Bu zamana kadar gittiğimiz yol neyse bir de alternatif yollara bakalım. Bu aynı zamanda kendi sağlığınıza gösterdiğimiz özen için de geçerli. Minik bir kalbin pıtır pıtır atmasına bağlı olarak yaşıyorsak eğer, o kalbe, o kalbin olduğu bedene ve zihne iyi bakmak zorundayız. Bu süreçte spor yapmak, diyetle başlamak, sağlıklı beslenmek vazgeçilmezimiz olmalı. Bu yeniay ilişkiler konusunda da üzerimizde bir baskı oluşturacak. Her türlü ikili ilişki konusunda alamadığımız sorumluluk her ne ise o taşın altına elimizi koyabilelim diye baskılanacağız. Bu baskılanma sürecinin nasıl gelebileceğini, hangi cümlelerin, hangi olayın arkasında olabileceğini de ancak izleyerek fark edebiliriz. Şu gözlerimizi devamlı kaçırdığımız alanlara biraz daha dikkatli bakalım. İçinde bulunduğumuz ekonomik süreç de bu baskılanmaya dahil olacak. Darboğazdan geçtiğimiz şu dönemlerde, parayla olan ilişkimizin de bir sorumluluğu hak ettiğini unutmamak gerekiyor. Şüphely geride bırakmamız gerektiğini kesinlikle unutmamalıyız. Sonuç olarak ne olup bittiğinin farkındayız. Ne yararlı ne değil biliyoruz. Ayrıştırmak ve bir düzen kurup bu düzen doğrultusunda ilerlemek önceliğimiz olmalı. İnce bir nakış gibi işlerken yolumuzu, hata yapsak bile durmamalıyız. "Hata yapıyorsun." diyen kişilere kulak vermek, o eleştiriyi kucaklamak bizi hedefe taşıyacaktır. Kurban falan değil! Mükemmel miyiz? Peki ama kim mükemmel? E o zaman gerek var mı o zihin karmaşasına?

Bir yudum alıyorsun kahveden ve renkleri daha iyi seçebilmenin verdiği güçle çıkıyorsun yola. Toprağın kokusu biraz daha yeşermek istercesine tütüyor burnuna. Sanki gün her zamanki günlerden daha başka görünüyor gözüne. Renkleri arkana alıyor, yaşadıklarını bir kenara bırakıyor ve bulut oluyorsun. Bulut olup, yağmur olup kendi toprağına, kendi tohumuna yağıyorsun. Bir sonraki baharda yeşermek için, kendi kendinin baharı olmak için gürlüyorsun bu sefer. Gelecek bahar bir meyve verecek olmanın omzundaki hafifliğiyle çıkıyorsun yola.

Bir fincan kahve al şimdi. Ufka bak olduğun yerden. Gördüğün her şey "sen"

Bulut sen, yağmur sen, toprak da sen...

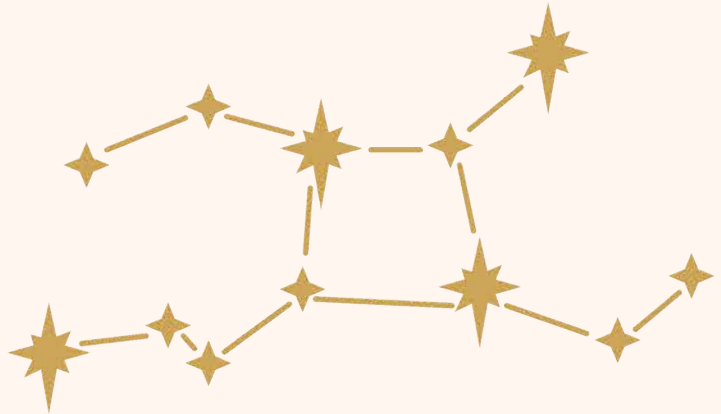
Hadi yeşermek için...

Hadi tomurcuklar için...

Hadi meyveler için...

Yağmur ol yine...

Yağ kendi üstüne...

Büyüdükçe Göze

Çarpan Hayat

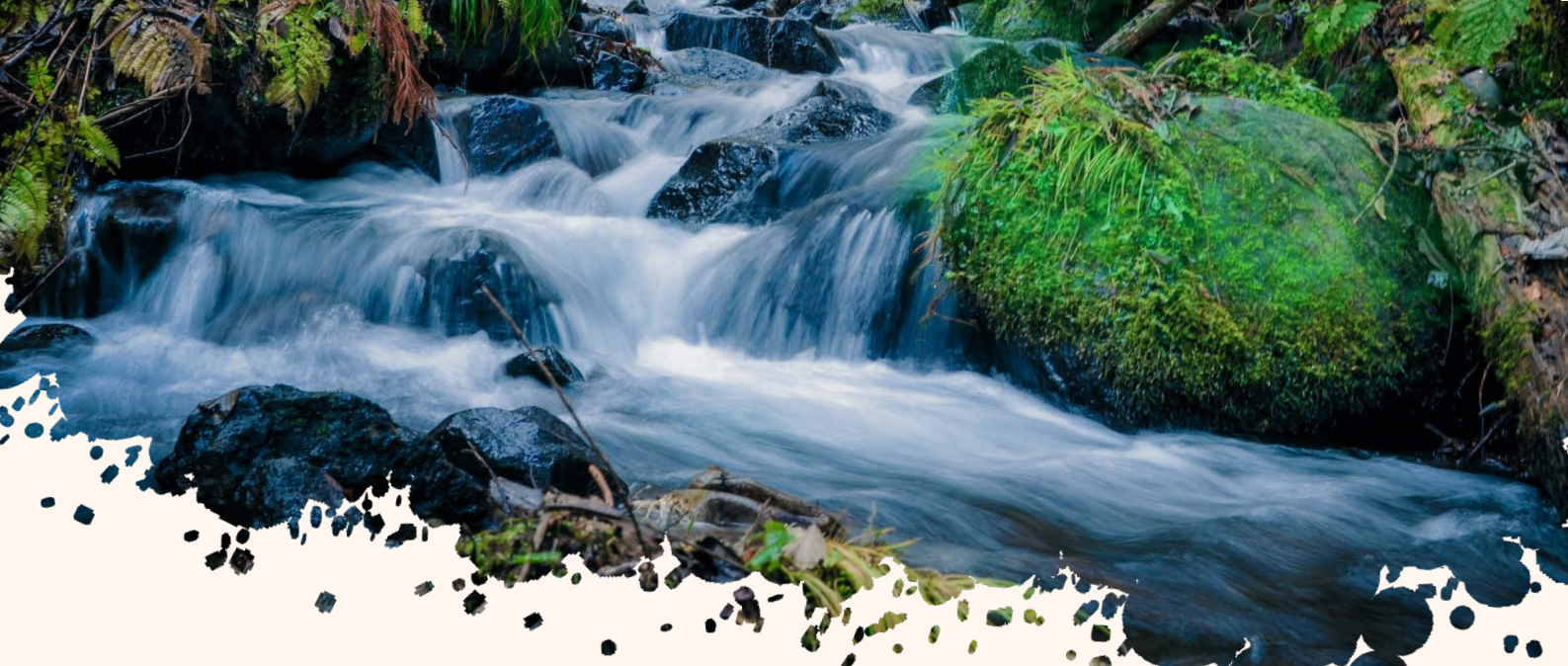
Ahmet Necdet Misilli

Kalk ey içine uyku girmeyen yalnızlığım
Tüket nesi varsa çakıl taşı dolu yollarımın
Dünya kadar yüz var dünyada bayım
Bu gece ve yarın sabah kendimi
Camlarda düş kuruyor bulmalıyım

Erdim dedirtmeden ya da suskun kendime
Tümünü içmezsem tükeneceğim havanın
Bahar gibi bir gelip bir kaybolurken içime
Rüyalarımda tamamlamalıyım yaşamamın

Şimdi erik vakti, biraz da bağ bozumu
Uzayıp giden toprak kokusu ardına saklanan
Dereleri, fabrikaları, hanları kurşunlayan
Bulutların cephanesini dilime tutturdum

İrkildi kuşlar, yandı yanmayı unutan lamba
Ne zaman oldu saymadım ne zaman
Kırpiklerime dolanıyor vakti rüzgârın
Kaç bakış esti balkanlardan
Yumruk sıktım alındığımı belli etmek için
Güneş saklanmıştır dağ arkasına şimdi
Her yer binlerce kavga biriktiriyor oluklardan
Amansız söz düelloları, küfürler ve bir ustura
Berber çırağı imiş küçükken bizim Hasan
Oluklar hayat akıtıyor demir ucu gibi küflü
Ana rahminden kalan kanlar akıyor
Kimsesiz denizlerden balıkların ruhuna dadanıyor
Bir adamdan kalma, yalnız ama unutkan
Meltem, yosun, binbir çeşit balık, farklı gün...

Sonsuz Pınar

Berat Akkaya

Önümde duran görkemli ve şiddetli, aynı zamanda Tanrı'nın kâfir kullarına öfkesi gibi köpüren pınardan avuç avuç su içmekteyim. Avuçlarıma gelen su miktarının azlığı içimde, annesinin ona istediği şekeri almak istemediği bir çocuktaki burukluğa dönüşüyor. "Ama ben bu pınarın sahibi olduğu bütün suyu içmek istiyorum." diye geçiriyorum içimden bir çocuk edasıyla. Susuzluğum hiç böylesine arsız, böylesine doyurulamaz, açgözlü değildi. Yeryüzündeki masum kulları günaha sürüklemek isteyen şeytan misali peşini bırakamıyordum avucumdaki suların. Üstüme sıçrayan su damlacıklarının hareketsizliği kargaşa yaratıyordu kirli elbisemde. Avucumdaki cehennem suyu boğazımdan mideme doğru aktıkça kendimi bir kral misali kibirli ve gaddar hissediyordum. Hiç beklemediğim bir anda üzerime yorgunlukla beraber açlığın harekete geçiriciliği devrildi. Hayat çilesi içinde kavrulduğunu iddia eden insanların, kendilerini kalabalığın içinde kaybettiği pazar yerine geldim. Sadece karnımı doyurmaktı amacım. Sonra o olgun, öz güvenli kadınların etkileyciliğine sahip bakışlarıyla beni kendine doğru sürükleyen susuzluk pınarıma geri dönecektim. Pazar yerinde bu büyük insanların gölgelerinin aynı yaşlı satıcının etrafında toplandığını fark ettim. Hareketlerim, sürü içinde benliğini yitirmiş bir koyun gibi bu kalabalığa yönlendi. Kimliksiz kalabalıktan şöyle sözler işitiyordum:

"Bu yaşlı, cılız adam dünyanın en güzel elmalarını satıyor!"

"Yediğim en tatlı elma!"

Yüzü, hayatın tokatlarıyla kırıştığı ve karardığı fikrini uyandıran bu cılız adama yaklaştım.

"Elmalarının sırrı nedir ey dertli ihtiyar? İnsanlar neden elmalarından bu denli övgüyle bahsediyor?"

İhtiyar bir süre gözlerimin içine baktı, üzerimdeki su damlacıklarını görünce gülümseyerek yanıt verdi:

"İnsanlar elmalarımı neden bu kadar seviyor, ben de bilmiyorum oğul. Elmalarım yılların düşünmelerinin ürünüdür. Ben arkadaşım olmadığı için yetiştirdiğim elmalarla konuşurum. İnsanlar da yıllardır bunları severek yer. Bunları yıllar süren acı ve yalnızlık dolu hayatımda binbir zorlukla yetiştirdiğimi kimse umursamaz. Sadece bunları yemekle ilgilenirler, gerisi onları ilgilendirmez. Obur midelerini kıpkırmızı, olgunlaşmış meyvelerle doldurup çevrelerindeki insanlara bununla ilgili hava atarlar."

"Güzellerinden ver bakalım bana da." dedim ihtiyara. "Bakalım dedikleri kadar tatlı mıymış meyvelerin?" Kıpkırmızı meyveyi elime aldıktan sonra rengi, ağaçta unutulmuş bir elma gibi sarardı, üzerinden çürükler fırladı.

"İhtiyar ne oldu senin prenseslere yedirdiğin meyvelerine, elime alınca karardı ve küçücük oldu."

İhtiyar, dünyanın çekirdeğini ellerinde tutmuş ilahi bir bilge misali gülümsedi ve şöyle konuştu:

"Doğru yolda olduğunun kanıtıdır bu elmanın sararması ve kararması. İnsanlardan çok azı erişebilir bu yüksek şerefe. Yoksa sen de akli başında bir köylünün uğramadığı, dertli köylülerin yosunla kaplı olduğunu gördüğü ve doğruyu görenler için berraklığı dillere destan olan pınara mı uğradın yakınlarda?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse ihtiyar, yıllardır bir gün bile ayrı kalamıyorum o pınardan. O muazzam büyüklükteki sudan ayrı kaldığım her saniye çöl ortasındaki bir bedevi gibi yanıyorum. Aşkına asla kavuşamayacak bir delikanlı misali hüznün dumanları kaplıyor midemi."

İhtiyar, daha önce eşi benzerine rastlamadığım bir hafiflik, fakat aynı zamanda avından kaçan bir ceylan aceleliğiyle yanıt verdi:

"Hemen geri dönmelisin pınarına. Gençliğinde bu pınarla uzun vakitler geçirirsen yaşlılığında olgun ve kırmızı meyvelerini bu sefil insanlara ulaştırırsın ve belki birkaç hayır duası alırsın. Fakat hiç kimse çözemez meyvelerinin gizemini, çözmeye de yaklaşmaz. Ama dikkat etmelisin delikanlı, kendi meyvelerini yiyemezsin."

İlk ve son kez görmüş olduğumu bildiğim ihtiyara selamımı verip oradan ayrıldım. Pınara geri döndüğümde içimdeki cehennem alevi mideme tekrardan acı vermeye başladı. Bu sefer avuçlarımı daha geniş açtım ve suyu kana kana içmeye devam ettim.

Edebiyat Kültür Sanat
raf

iletisim@rafdergi.com

raf_dergi

raf.dergi

rafdergi.com